

æret Medlem (Rieger), at det er meget vanskeligt af Lovudkastet at see, hvad man egentlig har tænkt sig at skulle ssee, naar det indtraadte, som Loven forbyder. "Derfor" der altsaa afsluttes en Contract af en saadan Betschaffenhed, at den ikke stemmer med Loven; hvad skal saa ssee? Det sees slet ikke af Loven, og det er altsaa et Spørgsmaal, som maa underkastes nærmere Overveetelse. Men nu er der dog en Grund tilbage, og det er den, at der vil lyde et Ramasfrig mod Landsstinget. Jeg vil svare dertil, at det er meget muligt; men jeg søler mig overbevist om, at dersom det undgaaes ved at storme dette Lovudkast igjennem, vil det ikke vare ret længe, inden der kommer en anden Sag, som træder frem med den samme Evang, og som maaskee viser sig endnu mere nødvendig end den foreliggende; netop fra dette Synspunkt, tror jeg, at vi blive nødte til at sige Stop. De ærede Medlemmer ville vistnok indrømme Rigtigheden heraf, og jeg skal saa henstille, om det ikke vilde være haade fløgt og i for sig det Rette, om man strax fra Begyndelsen af indtog et fast Standpunkt overfor den Slags Sager og lod Standpunktet være dette, at Sagerne overveies efter deres Natur, efter deres Betydning for de Medborgere, som de angaae, og at ethvert andet Hensyn holdes borte.

Saffner: Jeg skal kun tillade mig nogle faa korte Bemærkninger og ikke i lang Tid lægge Beslag paa det ærede Lhings Tid. Jeg kan sige, at jeg i alt Væsentligt er enig i, hvad der blev udtalt af det ærede 4de Medlem for Kjøbenhavn (Rehmann). For mig staaer det som det Væsentligste, som man maa have for Die, at der gives en større Frihed i Jordens Benyttelse. Det er nødvendigt for, at det danske Ugerbrug kan høve sig, nødvendigt for, at den agerdyrkende Befolkning kan komme til at indtage en passende Plads i Samfundet, at der indrømmes denne større Frihed, hvorved jeg forstaaer en meget udvidet Contractsfrihed, saa at Contracter om Jord ikke ere anden Indskrænkning eller andet Tilsyn underkastede fra Statens Side end ethvert andet Contractsforshold i Landet, og dernæst en større Naadighed over Jorden, saa at

der kan finde Udstykning og Sammenlægning Sted, saaledes som det passer sig bedst efter de locale Forshold i Landets forskjellige Egne. Som antydet af det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds, kunde dette Maal naaes ved at høve de Indskrænkninger, som nu hvile paa en stor Deel af Landets Jord, paa Fæstejorden her i Landet. Jeg kan imidlertid være enig med ham i, at der ikke for Diebliffet kan være Spørgsmaal herom, og at man ikke kan tænke sig at naae det Maal, som jeg har for Die, ad anden Veie end ved at lade denne Fæstejord passere igjennem Selveien-dom. Naar det sseer, vil denne Jord allerede nu efter den bestaaende Lovgivning blive friere, og jeg haaber, at den kommende Lovgivning vil stadfæste og udvide denne Frihed. Dgsaa kan jeg være enig med ham i, at man med denne Anskuelse og denne Betragtning af Sagen ikke kan indrømme, at man dog bør høve enkelte af de Indskrænkninger og de Baand, som hvile paa Fæstejorden. Jeg er imidlertid kommen til et modsat Resultat af det, han kom til, med Hensyn til det foreliggende Lovforslag. Han erklærede at ville stemme mod Lovforslagets Vedtagelse, jeg tror endogsaa; mod dets Overgang til anden Behandling, men jeg agter derimod at stemme for Lovforslagets Overgang til anden Behandling, og med nogle Undringer skal jeg ogsaa være villig til at stemme for Lovforslagets Vedtagelse. Jeg stiller mig til Loven og den Behandling, som jeg ønsker den undergivet, som om vi skulde blive siddende her længe endnu; havde jeg den sandsynlige Varrighed af Sessionen for Die, kunde jeg ganske vist komme til det Resultat, at det var ligegyldt, hvad man gjorde, om vi nedsatte et Udvalg eller lode Sagen gaae til anden Behandling eller negtede dens Overgang til anden Behandling; men jeg stiller mig som sagt, som om vi kunde faae fuld Tid til at tilendebringe denne Sags Behandling. Min Beveeggrund til at stemme for Lovforslaget er da den, at der i Forordningen af 15de Juni 1792, som tilstede Fæstesteders Bortforpagtning, enten paa to eller flere Personers Levetid eller paa 50 Aar, ved disse Forpagtninger, saaledes som Forsholdet var den-